

વાદળ બન્યું છે મન

ઘેરાયું આભ સહેજ તો વાદળ બન્યું છે મન,
રેલાય કોઈ ક્ષણ જરી, કાજળ બન્યું છે મન.

ઊગી સવાર દૂર સમયના જ પાર્ણ પર,
કેવો લગાવ તીવ્ર છે ઝાકળ બન્યું છે મન.

ગુલમહોર સાંભળે હવે સંવાદ મૌનનો,
મળવું જ શબ્દ થાય ત્યાં કાગળ બન્યું છે મન.

ઊંડે દટાય ક્યાંક રહસ્યો ફરી ફરી,
ભીડી દીધાં મેં દ્વાર જ્યાં સાંકળ બન્યું છે મન.

શ્વાસો ગણી શકાય છે આથમતી સાંજના,
ઝાંખી થશે કદાચ શું શામળ બન્યું છે મન?

અમે લખતા ગયા શબ્દો સજાવીને તળેટીમાં,
ગઝલની આ ધરોહરને ધખાવીને તળેટીમાં.

નથી મળતા મને ઉત્તર, છવાતું આંખમાં ધુમ્મસ,
સમય ઊભો જૂની ધૂણી ધખાવીને તળેટીમાં.

પ્રભાતી પહોરમાં કરતાલ કર લઈ કોણ આ ચાલ્યું?
જતી આ રાતનું પગલું દખાવીને તળેટીમાં.

કદી સરકે, કદી ઝૂલે, કદી એ સ્થિર મુદ્રામાં,
જીવનનો રો-પવે સઘળું બતાવીને તળેટીમાં.

નગર ધારણ કરી ભગવો, વિરક્તિ શ્વાસમાં ભરતું,
અલખની જ્યોત આંખોમાં જગાવીને તળેટીમાં.

વાદળ બન્યું છે મન

મૌન છું, સંમત નથી, એ ફેર જો સમજી શકો,
ગલાસ અડધો છે ભરેલો, ખેર... જો સમજી શકો.

સાવ ખરબચડી હથેળી, જિંદગી વેંઢારતી,
એક સાંધે ત્યાં જ તૂટે તેર, જો સમજી શકો.

કોઈ પોતીકું ને ઉપરથી અમીઝરતી નજર,
શક્ય છે એ આંખમાં હો ઝેર, જો સમજી શકો.

છે મથામણ કેટલી પણ ક્યાં કશું બદલાય છે?
વિસ્તરે છે મૂળથી અંધેર, જો સમજી શકો.

છો સમજની બહાર લાગે, વાંચજો વીત્યો સમય,
ના ગઝલ આખી ભલે, એક શેર જો સમજી શકો.

ભલે ભાતભાતનાં ફૂલ હો,
રહે ધ્યાન તો કોઈ ખાસમાં,
હવે નામ તારું હવા બની,
લહેરાય ક્યાંક સુવાસમાં.

વધુ રમ્ય થાય એ આશમાં,
હું મઠારતી રહું જિંદગી,
સુમધુર કડી મળી પ્રીતની,
જ્યાં સમયને મૂક્યો મેં પ્રાસમાં.

છે પ્રગાઢ પ્રેમ પરસ્પરે,
ધૂમે ચાંદની અહીં વર્તુળે,
નથી દશ્યમાન કશું મને,
તું કરે લીલા રમી રાસમાં.

જે તિરાડમાંથી પ્રવેશતો,
એ પ્રકાશ સ્થિર ને સ્તબ્ધ છે,
સમેટી ક્ષણોને વિષાદમાં,
સરે શૂન્યતા પછી શ્વાસમાં.

મળ્યા જિંદગીના વળાંક પર,
તમે હમસફર બન્યા ઉમ્મતર,
હવે અંતનો મને ડર નથી,
હું રહ્યા કરું છું પ્રવાસમાં.

વાદળ બન્યું છે મન

ખૂબ લાંબી છે સફર ભાર ઉતારી રાખું,
એમ જુસ્સાને હું તો રોજ ટકાવી રાખું.

ક્યાંક ઉઘાડ પછી આભ મને સાદ કરે,
બંધ બારીને જરા લાવ ઉઘાડી રાખું.

પ્રેમપત્રો એ લખે રોજ મને નિત નોખા,
એક સંબંધ તરફ આશ જગાડી રાખું.

કેમ કરવા હવે જીવન ને મરણનાં ચક્કર,
મોક્ષ માગું હું હરિ, શીશ નમાવી રાખું.

જન્મ જૂનો છે, મને વાગે કરચ કિસ્સાની,
છે સમયનો જ મલમ, સહેજ લગાવી રાખું.

કહેવા મથું એ શબ્દને વિસ્તાર મળે તો,
ઘૂંટાય છે એ વડાલનો અણસાર મળે તો.

ખાળી શકું હું ક્યાં સુધી આ તીવ્ર વ્યથાને,
રોવું છે જો એકાંતને અંધાર મળે તો.

થાકી જ ગયા જોઈ બધે જૂઠનું ઝળહળ,
જીવી જશું જો સત્યનો આધાર મળે તો.

તિરાડ પડી દર્પણે વીખરાય છે ચહેરો,
સાજો કરું સંબંધને ઉપચાર મળે તો.

હું વાટ નીરખતી રહી ને સાંજ પડી ગઈ,
તારી ગલીના કેંક સમાચાર મળે તો.